

Aquells maleïts 10 minuts

En tal sols 10 minuts, l'Oriol va passar de la vida, tal com aquesta s'entén, a la no vida, a la mort en vida, al no-res.

Aquell migdia 13 de desembre, ell no sabia que no tornaria a abraçar la seva dona. No imaginava que els dies de jocs i riures amb la neta havien tocat fi, que mai no arribaria a llegir aquell munt de llibres que s'amuntegaven a la tauleta, ni que mai més escoltaria el Canon de Pachelbel, que tant li agradava, ni que tampoc gaudiria d'una nova posta de sol, ni tan sols sabia que les seves passes el portaven a un camí sense retorn.

La Nora, la seva dona, estava amoïnada. Al matí, ell li havia comentat que no es trobava gaire bé i que, al migdia, s'acostaria al metge. Va voler anar-hi sol, perquè el consultori era al costat del despatx.

Però el temps passava i no havia donat senyals a ningú. No va trucar a la Nora, ni al despatx, no es va presentar a la consulta del metge.

La Nora trucava, una vegada darrere l'altra, sempre sense resposta; fins que un cop, una veu d'home va contestar-li:

- Hospital del Mar. Per a qui demana?
- Per l'Oriol Mateu, sóc la seva dona.
- Vingui a l'hospital, el seu marit ha patit una aturada cardíaca. Està molt greu.

Van passant les hores i els dies, la Nora repassa mentalment què havia succeït aquell dia de desembre. Algú va veure'l quan queia, va observar les convulsions i, després del xoc inicial, va trucar al 061.

El sistema sanitari es va posar en marxa, els primers auxilis a l'ambulància, l'hospital..., però el temps li havia jugat una mala passada. Van trigar més de 10 minuts a recuperar el pols de l'Oriol. Els metges van informar que havien aconseguit recuperar la funció motora del pacient, però la manca d'oxigen, durant més de 10 minuts, havia provocat la mort gradual de les cèl·lules cerebrals i totes les proves indicaven que les lesions, en cas de sobreviure, serien gravíssimes.

La Nora es va preparar per tenir cura d'ell. Tenia pensaments del tipus: "Si l'Oriol es queda en una cadira de rodes, adaptarem el pis", o "com que li agrada molt el mar, el portaré a passejar pel passeig Marítim; L'únic important és que torni a la vida."

Però la vida de l'Oriol es va aturar el 13 de desembre. Va sobreviure durant 3 mesos, amb la mirada perduda i sense recuperar mai la consciència, és a dir, allò que ens fa persones.

Aquesta història, similar a moltes d'altres, va tenir lloc a Barcelona el desembre de l'any 2017.

Quan veig la Nora, la recordo a l'hospital, al costal de l'Oriol, acariciant-lo i, sigui on ella sigui, puc intuir un fil molt prim que la manté lligada a aquell llit, a aquella habitació d'hospital, a aquell home.